

РЕШЕНИЕ

№ 6360

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4228** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 ЗУТ. Образувано е по жалба на Н. Г. К. срещу Заповед № РА-30-543 от 10.12.2020г. на главен архитект на Столична община.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспорваната заповед е издадена в противоречие с нормите на материалния и процесуален закон. Посочва, че обектът не представлявал „строеж“ по см. на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, а преместваема монолитна конструкция и можел да бъде преместен в пространството без да губи своята индивидуализация, както да бъде ползван на друго място със същото предназначение, като поставянето и премахването му не биха изменили трайно нито субстанцията, нито начина на ползване на земята. Обектът бил временно закрепен на терена, чрез сглобяеми и монолитни конструктивни елементи, поради което приложение намирали разпоредбите на чл.147 и чл.151 ЗУТ, като не било необходимо издаването и одобряването на строителни книжа. Липсвала яснота относно приложимата правна квалификация относно категорията на обекта, а длъжностните лица не били установили, кой е неговият собственик и възложител. Твърди се, че обектът е изграден преди 1986г. от бащата на жалбоподателя, представлявал „търпим“ строеж и не подлежал на премахване.

В проведеното открито съдебно заседание на 30.09.2022г. Н. Г. К., чрез процесуален представител адв. С. Х. моли да се отмени Заповед № РА-30-543 от 10.12.2020г. на главен архитект на Столична община, поради нейната незаконосъобразност, както и

да се присъдят направените в процеса разности.

Ответникът – главен архитект на Столична община, чрез процесуалния си представител юр. Д. П., оспорва жалбата, а по същество на спора, моли съдът да я отхвърли като неоснователна. Аргументира, че строежът е реализиран без необходимите и мотивиращи законосъобразното му изграждане одобрени проекти и разрешение за строеж, като по този начин се изпълвала хипотезата на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, във вр. чл.148, ал.1 от ЗУТ. Съгласно ОУП на [населено място] ПИ с идентификатор № 68134.8440.13 попадал в устройствена зона „Пмс“ – „Зона за малки и средни производства и занаятчийски услуги“, а ПИ с идентификатор № 68134.8400.795 в зона „Са2“ – „Зона за спорт и атракции, предимно в околградски район“ със съответните за тях показатели за застрояване. Имотът на Н. К. представлявал земеделска земя с начин на трайно ползване- нива и сградата не била допустим строеж по правилата и нормите действали към момента на изграждането ѝ и понастоящем. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало със съставянето на констативен акт № 7-2020/01.10.2020 г. от служители на район „К.“ в Столична община. При извършената проверка на строеж: „масивна сграда“, разположена в ПИ № 68134.8400.945, ПИ № 68134.8400.795, ПИ № 68134.8440.13, проверяващите установили следното:

Строежът представлявал масивна сграда с монолитна конструкция със стоманобетонени носещи елементи. Външните и вътрешни зидове са от тухли тип „Итонг“. Строежът бил със стоманобетонни плочи на кота+0.00 и кота +3.50 и не е покрит. За западната му фасада се ползвала част от масивна тухлена ограда с дължина 20м. и височина 4.00м., северна фасада- дължина 11.40м. и височина 3.50м., южна фасада- дължина 13.20м. и височина 3.50м., източна фасада- дължина 16.00м. и височина 3.50м. Сградата не била затворена с дограма и не е защитена с вода и ел.енергия.

Строежът бил извършен от Н. Г. К. през 2019г., поради което не се включвал в хипотезата на § 16 от ПР на ЗУТ и § 127 ал.1 от ПЗР на ЗУТ. Изложено е още, че се касае за строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, пета категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 от ЗУТ. Строежът е изпълнен без издадено разрешение за строеж и одобрени инвестиционни проекти, поради което се явявал незаконен по см.на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ.

Цитираният констативен акт е съставен в отсъствието на извършителя на строежа. Същият е връчен на 12.10.2020г. на Н. Г. К.. От данните по административната преписка е видно, че срещу констативен акт № 7-2020/01.10.2020г. няма постъпило възражение от жалбоподателя.

Видно от акт за публична общинска собственост № 2517/10.12.2012г., ПИ № 68134.8400.795, в който е разположен част от строежа е публична общинска собственост, целият имот е с площ от 47 170 кв.м. и се намира в [населено място], район „К.“,[жк].

Вторият недвижим имот № 6134.8440.13, в който е ситуиран строежът е собственост на „Тера Ком 2007“ ЕООД, представлявано от Н. Г. К., за удостоверяване на което обстоятелство е представен нотариален акт за покупко-продажба № 61, том VII, рег.№

9978, дело № 1177/2008г. на нотариус С. Т. с район на действие СРС.

Приложени са писмени декларации от дата 30.09.2020г. от С. А. Ц., Б. Н. С., Л. Н. Д., Н. Н. Д., в които е удостоверен фактът, че „масивна сграда“, находяща се в [населено място],[жк], местността „Л.“ е построена през 2019г. от Н. Г. К..

Със Заповед № РА-30-543 от 10.12.2020г. главен архитект на Столична община (СО), на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредил на Н. Г. К. да премахне незаконен строеж: „масивна сграда“, разположена в ПИ № 68134.8400.945, ПИ № 68134.8400.795, ПИ № 68134.8440.13, [населено място],[жк].

В мотивната част на акта е прието, че този строеж е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, защото е извършен без валидно издадено разрешение за строеж и инвестиционни проекти, в нарушение на правилото на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 от ЗУТ.

С решение № 6478/08.11.2021г. по адм.дело № 1562/2021г. на АССГ, II-ро отделение, 68 състав е била отхвърлена жалбата на Н. Г. К. срещу Заповед № РА-30-543 от 10.12.2020г. главен архитект на Столична община.

С решение № 4208/04.05.2022г. по адм. дело № 1011/2022г. на ВАС на РБ, II-ро отделение е отменено решението на първоинстанционния съд, като делото е върнато за ново разглеждане, което се осъществява в настоящото производство.

В изпълнение на задължителните указания на касационната инстанция е допуснато и прието заключение на СТЕ, изработено от инж. Б. И. Т., от данните по което се установяват следните релевантни за предмета на спора факти и обстоятелства:

Процесната постройка се намира в имоти с адрес [населено място],[жк], [улица]. Съгласно действащата кадастрална карта, тази постройка попада в имоти с идентификатор № 68134.8400.795, идентификатор № 68134.8440.13 и идентификатор № 68134.8400.945, а конкретното ѝ разположение е показано на фигура № 1 по цифри 1-2-3-4-5-1.

Съгласно ОУП на [населено място], имот с идентификатор № 68134.8440.13 попада в устройствена зона „Пмс“ - „Зона за малки и средни производства и занаятчийски услуги“ с плътност на застрояване 50%, К. 1,5, минимална озеленена площ 35%. Предназначението на зоната е за застрояване с производствени, складови, административни, търговски и обслужващи сгради, работилници и др. Съгласно одобрената кадастралната карта на [населено място], вида територия на имота е „зеделска“, начин на трайно ползване - нива, IV-та категория. Имот с идентификатор № 68134.8440.13 към 2007г. е земеделски имот - нива, IV-та категория. За него няма изготвен ПУП и няма предвидено строителство съгласно одобрен ПУП - план на застрояване.

Имот с идентификатор № 68134.8400.795 попада в устройствена зона „Са2“ - „Зона за спорт и атракции, предимно в околорадски район“ с плътност на застрояване 10 %, К. 0,15. Съгласно кадастралната карта на [населено място] този имот е с начин на трайно ползване – „за спортно игрище“. Към момента е издадено разрешение за строеж № 32/06.06.2021г. за обект „Реновиране на спортна площадка“. Към 2007г., съгласно общия устройствен план, имотът с идентификатор № 68134.8400.795 също е попадал в устройствена зона „Са2“ - „Зона за спорт и атракции, предимно в околорадски район“.

Със Заповед № РА50-814/19.10.2018г. е разрешено изработването на проект за ПУП - изменение на план за регулация и застрояване на „терен за спортен комплекс“,

обхващащ ПИ с идентификатори № 68134.8440.1, № 68134.8440.24, № 68134.8440.438 и № 68134.8400.795,[жк], район "К.". Към момента мероприятияето „за спортно игрище“ не е изпълнено и не е започнала реализацията на обекта, съгласно издаденото разрешение за строеж.

Процесната сграда е със стоманобетонена носеща конструкция с носещи фундаменти, колони, греди и междуетажна плоча. Стените са изпълнени от зид с блокове „Итонг“. За външна стена на строежа към имот с идентификатор № 68134.8400.795 е използвана самата масивна ограда с плътни тухли. Изпълнено е стълбище към горното ниво от стоманобетон. Етажната стоманобетонена плоча на ниво +3,50 от долната си страна е с монтирани топлоизолационни плоскости „фибран“. В постройката няма монтирана дограма. Към момента строежът на сградата е спрял, като същата е недовършена и не е изпълнена до етап груб строеж. В сградата няма ток и вода. Оградата на дворното място е изпълнена със стоманобетонни колони и тухлен зид от стари плътни единични тухли.

Съобразно вложените материали за изпълнението на строежа, а именно: газобетонени блокове марка „YTONG“, вещото лице е посочило, че производството на такива е започнало в страната през 1994г., като масовото влагане в строителните обекти за зидане на стени е около 1998г. Използването на продукти на „Fibran“ в сградите е след 2001г. В тази връзка, експертът е посочил, че строежът не е изпълнен до 1987г., а около 1998г. или по-късно, като на място при извършване на оглед не съществува технически способ за установяване на точната дата или период на влагане на материалите.

В процеса са събрани и гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите Б. Н. С., Н. Н. Д., Р. В. Т. и С. К. С. за установяване на обстоятелството кога и от кого е направена постройката.

Н. Н. Д. в своите показания излага, че масивната сграда, находяща се в кв. Ч. на [улица] изградена през 2019 г. от Н. К.. Свидетелят нямал спомен бащата на Н. К. да е изграждал тази постройка. Той е подписал декларацията от 30.09.2020г., която е била изготвена като текст от общината, но имената си в нея е вписал собственоръчно.

Б. Н. С. обяснява, че процесната сграда е построена от Н. К. през 2019г. Не е виждал бащата на жалбоподателя да извършва строителство в имота. Н. К. имал остатъци от тухли „итонг“, циментови блокчета и панели. Той ги складираше и постепенно започнал да изгражда с тях тази постройка. Жителите на[жк]се оплаквали от Н. К., защото отглежданите от него животни замърсявали улиците, тъй като излизали извън заградените пространства. Заявява, че декларацията от 30.09.2020г. лично я е подписал, ръкописният почерк е негов, а печатният текст е бил предоставен от служители на общината. Поддържа и потвърждава отново пред съда всички отразени в тази декларация обстоятелства.

Р. В. Т. свидетелства, че постройката е била изградена след 1990 г. от бащата на Н. К.. Той я направил с цел да се оборудва и да функционира, като „мандра“. След като баща му починал Н. се опитал да слага „фибран“ на сградата, но не успял да я завърши. Основната конструкция на сградата била направена от баща му, както и блокчетата „итонг“ са били закупени от баща му.

С. К. С. посочва, че процесният строеж е извършен от бащата на Н. К. между 1990 г. и 1993 г. Със средствата, които изкарвал от продажбата на мляко и месо той си закупувал блокчета тип „итонг“ и започнал строителството на сградата, която искал да работи като малка мандра. След смъртта на баща си Н. К. успял да сложи само

един „фибран“ на сградата, искал да я довърши, но нямал необходимите средства за това.

Предвид установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.214, т.3 от ЗУТ, от надлежна страна, за която е налице и интерес от отмяната му. Жалбата е подадена в преклузивния 14 дневен срок, считано от 19.01.2021г.- датата на връчване на акта на неговия адресат.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Атакуваната Заповед № РА-30-543 от 10.12.2020г. е издадена от компетентен административен орган – главен архитект на Столична община. Функции да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а от ЗУТ са му предоставени със заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. на кмета на Столична община /СО/. Видно от т.1.47 на цитираната заповед, на главния архитект са предоставени права да издава актове за премахване на незаконни строежи по смисъла на чл. 225, ал.2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл. 225а, ал.1 от ЗУТ.

На второ място, съдът намира, че е спазена установената в чл. 59, ал.2 АПК писмена форма, като в заповедта изрично е посочено правното основание и фактическите причини обусловили нейното издаване. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, при постановяването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила, установени в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, които да обуславят неговата отмяна.

Видно от приложения по делото констативен акт № 7-2020/01.10.2020г. в съответствие с изискването на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ е извършена проверка от компетентни длъжностни лица по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ – служители в администрацията на район „К.“, в резултат на която е издаден актът, който е бил връчен на Н. Г. К. и срещу него той е имал възможност да подаде възражение, от което право не се е възползвал. Констативният акт изрично е посочен в обжалваната заповед, с което констатациите по него са приобщени като фактически мотиви на заповедта. Видно от съдържанието на оспорената заповед административният орган е установил също така годината на изграждане на строежа – след 2019г., направил е преценка относно допустимостта на строежа по смисъла на § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ и § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. По отношение на преценката за приложение на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, следва да се има предвид, че в производството по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ за административния орган не е налице задължение служебно да установява наличие на основания за узаконяване на незаконен строеж, след като липсва направено искане за узаконяване от собственика на строежа. В настоящия случай по делото безспорно се установява, че жалбоподателят не е иницирал производство по § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ и за процесния строеж не е бил издаден акт за узаконяване, който да следва да бъде съобразен от административния

орган при постановяване на заповедта.

В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатират нарушения по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. Извършена е цялостна валидна правна преценка на фактическите основания, послужили като предпоставка за издаването на акта. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

На четвърто място, спорен между страните по делото е въпросът относно правилното приложение на материалния закон, при изследването на който, съдът обосновава следните правни съждения:

Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, "строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. От експертното заключение се установи, че обектът е с монолитен характер и е изпълнен от стоманобенотова носеща конструкция, същият не следва да бъде определен, като „преместваем обект“ по см. на § 5, т.80 от ДР на ЗУТ. Касае се за строеж, защото не може да бъде преместен в пространството, без да се разруши неговата цялост и да бъде ползван на друго място със същото или подобно предназначение, както и трайно е изменена субстанцията и начина на ползване на земята, при изграждането на стоманобетонения фундамент.

Съгласно разпоредбата на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, строеж или част от него е незаконен, когато се извършва без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж.

Според чл.137, ал.3 от ЗУТ, строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на ПУП и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на закона, и могат да се извършват само, ако са разрешени – чл.148, ал.1 от ЗУТ. Изпълнението на „масивна сграда“ в ПИ № 68134.8400.795, № 68134.8440.13 и № 68134.8400.945 в нарушение на тези правила прави строежа незаконен съгласно чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, както правилно го е квалифицирал и административния орган.

Спорен между страните е моментът на изграждане на постройката, като

ответникът е приел, че това е станало през 2019г., докато жалбоподателят твърди в жалбата, че това се е случило преди 1986г., а в хода на устните състезания се посочва периода от 1994-1998г. При анализ на всички събрани писмени и гласни доказателства, съдът се основава на компетентното становище на експерта инж. Б. Т., че съобразно вида на вложените материали, строителството е било осъществено в периода на 1998г.

При това фактическо установяване, приложение намират разпоредбите на § 16, ал.2 или ал.3 от ПР на ЗУТ, като съгласно първата „незаконни строежи, започнати в периода 8 април 1987 г. - 30 юни 1998г., но неузаконени до влизането в сила на този закон, не се премахват, ако са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, и ако са декларирани от собствениците им пред одобряващите органи до 31 декември 1998 г.“. Втората хипотеза се отнася до „незаконни строежи, започнати след 30 юни 1998 г., но неузаконени до обнародването на този закон, не се премахват, ако са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали за посочения период или съгласно този закон, и ако бъдат декларирани от собствениците им пред одобряващите органи в б-месечен срок от обнародването на този закон“.

Категорично се установи, че за ПИ № 68134.8440.13 / респ. за ПИ № 68134.8400.795/ към този момент- 1998г., а също и към 10.12.2020г. и понастоящем няма одобрен ПУП- план за застрояване. Част от вещта се разполага върху имот, който не е собственост на възложителя, без да е било учредено в негова полза право на строеж - отклонение от правилото на чл.63, ал.1 от ЗС. Нещо повече, строежът не е бил деклариран в Столична община, район „К.“ в срока до 31.12.1998г., респ. до 02.06.2001г. Доколкото предпоставките в цитираните норми са дадени в кумулативност, този строеж не може да бъде квалифициран като „търпим“ и неподлежащ на премахване по административен ред.

Задължението за премахване на незаконен строеж, по принцип е на неговия извършител, а когато той е неизвестен, отговорността се възлага на лицата, визирани в чл.225а, ал.5 ЗУТ. Жалбоподателят е наследник по права низходяща линия на собственика на строежа Г. Н. К. и едновременно е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството „Тера Ком 2007“ ЕООД, което е титуляр на вещното право върху ПИ № 68134.8440.13. Адресати на заповеди по [чл. 225а, ал. 1 ЗУТ](#) могат да бъдат две категории лица, чиято връзка със строежа е съответно фактическа и/или правна: а) неговият извършител и б) носителят на

правото на собственост или на ограничено вещно право върху строежа или терена, на който е изграден /възложителят по смисъла на чл.161, ал.1 ЗУТ/ - аргумент от [§ 3, ал. 1 ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на ДНСК.](#) "Адресат/адресати на заповедта" са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахване на незаконния строеж. Незаконно изграденият строеж подлежи на премахване, независимо кой е неговият извършител или възложител.

Като адресат на заповед за премахване на незаконен строеж може да бъде посочен както неговият извършител, така и неговият собственик и/или възложител, а така също и лицата, носители на вещни права върху имота, в който е изграден строежа. Това са и лицата, за чиято сметка се извършва принудителното премахване на строежа, съгласно разпоредбата на чл.225а, ал.5 от ЗУТ. Компетентният административен орган разполага с оперативна самостоятелност да определи на кого от посочената категория лица да възложи задължението по премахване на констатиран незаконен строеж. В конкретния случай, административният орган е посочил за адресат на заповедта собственика на строежа, с което е изпълнил изискванията на закона, като вписването на Н. Г. К. за извършител на строежа не представлява нарушение, обуславящо незаконосъобразност на заповедта. (В този смисъл са постановени: [Решение № 11487 от 08.09.2020 г. по адм. дело № 190/2020 г.](#), [Решение № 8592 от 01.07.2020г. по адм. дело № 14748/2019 г.](#), [Решение № 7938 от 22.06.2020г. по адм. дело № 1121/2020 г.](#), [Решение № 6223 от 27.05.2020г. по адм. дело № 2728/2020г.](#), [Решение № 6175 от 27.05.2020г. по адм. дело № 1569/2020г.](#), [Решение № 4747 от 22.04.2020г. по адм. дело № 2681/2019г.](#), [Решение № 6037 от 26.05.2020г. по адм. дело № 4601/2019 г.](#), [Решение № 12557 от 12.10.2020 г. по адм. дело № 12775/2019 г.](#), [Решение № 12977 от 20.10.2020 г. по адм. дело № 12865/2019г.](#) на ВАС на РБ, II-ро отделение/.

Предвид гореизложеното съдът заключава, че кумулативно са налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав по чл. 225а, ал. 1 във вр. с чл. 225, ал. 2, т.2 от ЗУТ, с които правната норма свързва издаването на заповед за премахване на незаконен строеж от Н. Г. К.. Административният орган обосновано е приел, че е реализиран незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ- без разрешение за строеж, както и че този строеж не отговаря на условията за

определянето му като „търпим“, както и правилно е определил лицето, което трябва да предприеме действия по премахването му и което да носи отговорност за състоянието му в противоречие с нормативната уредба. Жалбата е неоснователна и подлежи на отхвърляне, тъй като издаденият акт е законосъобразен на всички разгледани и обсъдени основания по чл.146 АПК.

При този изход на спора искането на представителя на ответника юрк. Д. П. за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град**, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.172, ал.2 АПК

Р Е Ш И

:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. К. срещу **Заповед № РА-30-543 от 10.12.2020г.** на главен архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Н. Г. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица] да заплати на Столична община, Направление „Архитектура и градоустройство“ със съдебен адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание чл.138, ал.3 от АПК.

Съдия:

